

Vyznávají poklidné splutí, zběsile rychlou jízdu a taky je lákají hlubiny. Nejen ty mořské. Vodáci z Čelákovic jsou v mnoha ohledech výjimeční. V oddíle vedle sebe působí tři zdánlivě nesourode sekce, jaké byste jinde hledali stěží: klasičtí vodáci (turisté), vodáci závodící na motorových lodích a potápěči. Tři obtížně slučitelné odbornosti se tu daly tak nějak samovolně dohromady a vytvořily partu vsutku neobvyklou ...

Zapomeň na body, jezdí srdcem

„Nejsme taková ta parta vodáků, co sleduje kalendář, a jakmile jsou někde závody, už na ně vyjíždí,“ říká vedoucí vodácké sekce Aleš Chyba. „My jsme spíš vodáci-turisté. Užíváme si splutí řek v partě dobrých kamarádů a snažíme se přivést naše děti k přírodě a vztahu k ní. A jak jinak by to šlo než z lodě?“ Alešovo tvrzení však ani náhodou neznamená, že byste členy jeho sekce nepotkali na nejrušnějších vodáckých závodech. Nejsou tam ale kvůli sběru bodů v roční soutěži. Spíš si chtějí užít něco jiného - trochu si zazávodit, sjet si rychlejší řeku a vyzkoušet si své schopnosti a naučenou vodáckou techniku. „Pro nás je nejdůležitější užít si závody jako vodáci, ne jako závodníci. Když se povede zajet přitom i super čas, tak jen líp. To ale neznamená, že by se naše „děti“ mezi ostatními závodníky ztratily. Jsou dobří, jen to tak neprožívají. A snad i proto jim to jde líp, než by se čekalo,“ dodává s úsměvem Aleš.

Do jeho vodácké sekce chodí třicet dětí. Ne najednou. Někdo přijde jednou za měsíc, někdo chodí pravidelně. „Máme tu pestrou členskou základnu od sedmiletých až po teenagery. Právě ti nás před časem poměrně ve velkém opustili. Odjeli z Čelákovic do středních škol, někteří měli zase pocit, že k „jejich věku“ se už vodácká parta nehodí. Jenže za dva roky byla část z nich zase zpátky. Teď je jim kolem jednadvaceti a my na nich začínáme stavět budoucí generaci vedení klubu. Je to příjemné, když se ti takhle lidi vrací zpět a říkají: Aleši, můžu zas začít chodit, mně to docela chybí ...“

Na vodu s batoletem

Jako každá jiná správná parta vyráží často i Čelákovičtí na delší splutí. „Jezdíme naše řeky, jak jen to jde. Je jedno, jestli je některá pomalejší, nebo naopak bystřejší. Letos to bude Berounka, srdcová záležitost a navíc i nutnost. Kamarád, který vede oddíl společně se mnou a mojí paní, má totiž několikaměsíčního potomka. Takže musíme přizpůsobit výběr vodního terénu tomu, že s námi popluje i nejmladší člen oddílu, půlroční Matěj. Berounku máme rádi a děti si ji užijí stejně jako Ohři nebo jinou řeku, kam se rádi vracíme. Berounka má navíc tu výhodu, že kempy jsou na ní poměrně blízko,

a tak máme předem zajištěno i solidní „ubytování“. To na Ohři nejde, tam jsou kempy dost daleko od sebe a s batoletem by to nešlo. Ale už teď se všichni těšíme. Bude to zas pro nás něco nového,“ dodává s úsměvem Aleš.

Motoráři začali náhodou

Zatímco vodácká sekce čelákovického klubu má za sebou již více než půlstoletí existence, sekce motorářů vznikla teprve v roce 1995. „Za vznikem našeho oddílu vodního motorismu mládeže mohou dvě věci: to, že jsme náhodou měli zapůjčený nafukovací člun

MAXON s přívěsným motorem MERCURY 4 HP od ČSVM, a nezdolné nadšení dr. Steffala. Právě díky němu se motorářský sport začal pomalu rozmáhat i u nás,“ vysvětluje trenér motorářské sekce Michal Marvánek. Ze začátku se členové oddílu zaměřili na veškeré vodácké dovednosti - vázání uzlů, kotvení po proudu i proti němu, hod lanem na cíl, záchranu tonoucího a samozřejmě na základy ovládání motorového člunu a dopravní předpisy na vodních cestách. Pak přišla první zkouška ohněm - plavba ve formaci z Kralup nad Vltavou do Veletova.

„V Čelákovících jsme měli v začátku problémy s dopravou a se získáváním financí. Základ oddílu tvořily jen čtyři děti, ale i tak se časem dostavily velmi dobré výsledky. Zúčastnili jsme se několika mistrovství ČR i mezinárodních závodů. Já se stal v průběhu několika let mistrem republiky, z evropského šampionátu jsem se vrátil se stříbrnou medailí, s Mirkem Tomanem jsme vybojovali první místo ve Word cupu v Praze. Nebyly snad závody, kdy by někdo z našich členů nestál na bedně. Jména jako Michal Marvánek, Miroslav Toman, Michal Macháček, Zdeněk Berka a později i Martin Kolb patří k závodní historii tohoto mladého sportu u nás k legendám,“ dodává Michal.

Dnes již má oddíl další mladou generaci veleúspěšných závodníků. Jména jako Martin Pikal, Eva Pikalová, Jaroslav Pikal, Jan Hakl, Michal Fridrich, Lukáš Varga a Martin Petržel budou jistě patřit do historie motorářského sportu u nás i v Evropě k pojům. „Teď už se závodí jen na nafukovacích člunech s pevným dnem a motory o výkonu 4-15 HP. Ty byly vybrány především z bezpečnostních důvodů. Navíc se závodníci do patnácti let musí jet ještě dospělý spolejzdec, který má na starost bezpečnost jízdy. V případě jakéhokoliv nebezpečí pak má právo kdykoliv během závodů člun zastavit,“ vysvětluje Michal Marvánek.

Stejně jako každý jiný amatérský sport má i ten motorářský své problémy - schází finance i materiální zabezpečení, základní prostředky k tréninku, především palivo, sportovní oblečení a výstroj. „Vše jde plně z prostředků klubu, stejně tak nákup cen, diplomů a pohárů. I doprava je plně v režii klubu a rodičů našich závodníků. Ale nestěžujeme si, patříme k republikové špičce a jen tak nějaké problémy nás neodradí,“ směje se Michal.

1. Čelákovický klub potápěčů a vodáků

V restauracích vám k vidličce a noži podají i gumové rukavice. To zejména těm, kteří mají slabé nervy. Dejte pozor! Nůž i vidlička jsou vodiče!! Proto vždy žádejte příbor s gumovými střídkami. Je to i povinnost personálu ze zákona GOST-1442OY z 25. 9. 1972.

Jsou tu jiní agresivní živočichové. Speciálním tréninkem zde místní obyvatelé vychováli kachnu podobnou svým chováním sokolovi. V době lovu sedí lovci na rameni a na pokyn vyletí. Má ostré zuby a silný krvežíznivý instinkt. Proto ty kachny, které nejsou kontrolovány člověkem, jsou skutečnými pány krymské stepi. Vrhají se na vše, co se hýbe. Pokud se chcete jít podívat na krásy stepi, v žádném případě nevycházejte bez ocelové helmy na hlavě!

Méně nebezpečná je krymská černomořská kočka. Většinou se krade vysokou travou za člověkem a vyčkává až bude napaden nějakou kachnou, aby urvala své právo na kus potravy. Jedinou obranou je házet za sebe wiskas.

Pobyt na Krymu patří tak k jedním z nejextrémnějších. Proto i pozdrav na Krymu není „Buď zdrav“, ale „Buď živ!“. Naše potápěčská expedice to může jen potvrdit. „?

Teď trochu vážně: co vlastně spojuje tuto více jak stoletnou partu od vody? Určitě tradice. Kořeny klubu sahají do roku 1957, takže v minulém roce slavil padesáté narozeniny. Za tu dobu jeho členové postupně vybudovali a museli opustit několik svých kluboven a loděnic, ale ta poslední, ve které sídlí od roku 1982, stojí opravdu za to.

Poskytuje zázemí všem oddílům, včetně garáží pro závodní čluny, loděnice pro kajutové lodě, velkého kotviště a společenského sálu. Tu to partu tedy určitě spojuje spousta práce. A zábava, protože pořádají jako správní vodáci během roku nejen pro sebe, ale i pro veřejnost například Námořnický bal, Vejšlap jarním Polabím, Dětský den, Veřejné splutí Jize-ry a spoustu dalších akcí. Také jako správní vodáci pořádají každoročně tradiční Odemykaní Labe. Tak až ho letos 5. dubna odemknou, ať se daří nejen jim, ale všem Partám od vody.

Vzhůru do hlubin!

Třetí částí čelákovického oddílu jsou potápěči. Protože je jim všem „už kolem třiceti a více!“, teenageři z ostatních sekcí jim neřeknou jinak než „taťkové“. Berou to s rozvahou a klidem. Jak říkají, potápěč nemá být impulzivní, musí umět odolat stresu a nenechat se vyprovokovat k neuváženostem. Kluci z potápěčské sekce jezdí za svými nevšedními zážitky nejen k moři, ale potápějí se i tady u nás. Někdy se účastní čištění studní, koupališť a jiných vodních ploch. Letos byli na Krymu a z expedice si přivezli několik užitečných rad a postřehů. Co vám vzkazují?

Krym je smrtelně nebezpečný!

„V Černém moři jsou ryby, které jinde nenajdete. Máte-li v přímořském penzionu elektrinu, nedivte se, že někdy v bytě najdete krymského elektrického úhoře. Se zastrčenými dvěma ploutvemi obvykle visí ze zásuvky a podobá se v tuto chvíli baterce s akumulátorem. Prostě se k vám přišel nabít. V rámci bezpečnosti dáváte pod zásuvky gumové koberečky a nechávejte mu otevřené dveře. V žádném případě se ho nedotýkejte bez gumových rukavic a gumových bot, je to smrtelně nebezpečné. Milovníci kuliářského umění mohou podotknout, že na talíři to je jinak. Není.

■ pat,
foto archiv klubu